

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

ἡμερήσιον ὄργανον τῆς ἐκκλησίας τῶν ἑνωσίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν

Κυριακὴ 30 Ἰουνίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Ἀριθ. 289 Τμητὴ Θέλλον Δοχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑβδομαῖος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἐξαετησίως : Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Π ρ ὶ σ τὴν ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ Ἐπιτροπὴν

Σεβασμιώτατοι,

Ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, «Ἐκκλησία», πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς συγκληθησομένης κατ' Ὀκτώβριον Ἱεραρχίας, ἀνέγνωμεν, ὅτι θὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ ἐπίμαχον παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα, οὗτινος εἰσηγηταὶ ὠρίσθησαν αἱ ὑμέτεραι Σεβασμιότητες. Καίτοι προτιθέμεθα ἐν ὑπομνήματι νὰ ἐκθέσωμεν σαφῶς καὶ συγκεκριμένως τὰς ἀπόψεις μας, ἐπιθυμοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος νὰ τονίσωμεν τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος, τὴν ὁποῖαν ἄλλωστε καὶ ὑμεῖς γνωρίζετε, ὥστε ἡ εἰσήγησις ὑμῶν νὰ ἀποβῇ ὠφέλιμος βάσις διὰ τὰς ἐργασίας τῆς Ἱεραρχίας καὶ νὰ προκύψῃ ἀποτελεσματικὸν ἀγαθόν.

Καὶ ἐν πρώτοις θὰ πρέπη νὰ προσέξῃτε τὴν ἀφορμὴν, ἣτις προσέκαλεσε τὸ παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα. Ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου, καθ' ἣς ἀντέδρασαν οἱ παλαιοημερολογῖται, ἀπετολμήθη εἰς τὸ κατὰ τὸ 1923 συνεληθὸν ἐν Κων)πόλει Συνέδριον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ τότε Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. Τὸ συνέδριον αὐτὸ ἦτο σαφεστάτης προτεσταντικῆς ἀποκλίσεως καὶ ἐπεδίωκε τὴν «ἀναπροσαρμογὴν» τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸ σύγχρονον εὐρωπαϊκὸν πνεῦμα. Ἐν τῷ προγράμματι δὲ τῆς «ἀναπροσαρμογῆς» αὐτῆς μετρηρῶν τὸ ἡμερολόγιον, ὥστε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐορτάζωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὰς μεγάλας τῆς Χριστιανωσύνης ἐορτάς. Τὰς προθέσεις ἐκπροτεσταντισμοῦ ἢ τοῦλάχιστον τῆς προσεγγίσεως τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὸ κοσμικὸν πνεῦμα τῶν προτεσταντῶν ἀποδεικνύουν : α) Ἡ παρουσία ἐν τῷ συνεδρίῳ Ἀγγλικανῶν κληρικῶν, β) ἡ ρητὴ δια-

βεβαίωσις τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν Ἀγγλικανὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι θὰ ἐπραγματοποιεῖ ὅ,τι δεῖ διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, γ) ἡ συζήτησις θεμάτων ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς λυθέντων ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως, ὡς ὁ γάμος τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν κ.λ.π. (ἴδε βιβλίον «Πρακτικὰ καὶ ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων)πόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου 10 Μαΐου—8 Ἰουνίου 1923»).

Κατὰ συνέπειαν τὸ μοναδικὸν κίνητρον τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ὑπῆρξε ἡ ἐρωτοτροπία πρὸς τὸν ἀντίπαλον καὶ ἐχθρὸν τῆς Ὀρθοδοξίας προτεσταντισμόν. Γεννᾶται ὅμως καὶ τὸ ἐρώτημα : εἶχε τὴν ἀρμοδιότητα τὸ ἐν λόγω συνέδριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην μεταρρυθμίσιν ;

Θὰ ἀναφέρωμεν λόγους τοῦ Πατριάρχου Μελετίου ἐπ' αὐτοῦ «Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκρινημένοι εἰς Σύνοδον, ἥς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἔξουσιν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις» (ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 36). Ὡστε ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμίσις ἀπὸ ἀπόψεως ἐλατηρίων καὶ προθέσεων ἀποτελεῖ τόσιν καὶ κίνησιν ἐκπροτεσταντισμοῦ καὶ ἐκδυτικισμοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ ἀπόψεως πάλιν κανονικότητος συνιστᾷ πραξικόπημα καὶ αὐθαιρεσίαν !

Πῶς λοιπὸν τὰ δύο αὐτὰ σκοπεῖα νὰ μὴ διεγείρῳσιν τὴν ἀντίδρασιν τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος, ὅπερ ἐκ διαισθήσεως γνωρίζει τὰ ὅρια καὶ τὸ βάθος τῆς Ὀρθοδοξίας ; Κακῶς καὶ δολίως περιορίζεται τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα μόνον εἰς τὸν χρόνον τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐορτῶν. Ὁ χρόνος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν ἐορτῶν εἶναι ἀδιάφορος διὰ τὴν Ὀρθοδόξον ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ ἡμερολόγιον ὡς μέ-

σον τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας προσέλαβε τὴν μορφήν θεσμοῦ, στενώτατα συνδεθέντος μὲ τὸ ἑορτολόγιον, τότε πᾶσα μεταρρύθμισις τούτου μακρὰν καὶ ἔξω τῆς κανονικῆς ὁδοῦ, τῆς Συνόδου, συνιστᾷ ἔκτροπὴν καὶ πρόκλησιν κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ παράβασιν τιμωρουμένην.

Σεβασμιώτατοι,

Ἐπεσκέφθητε ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἄλλας Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦσας τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Σκεφθῆτε λοιπὸν κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς εἰσηγητικῆς Σας ἐκθέσεως κατὰ λόγον Ἀρχιερατικῆς εὐσυνειδησίας, διατί αἱ Ἐκκλησίαι αὗται δὲν ἠκολούθησαν τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν· ἐπίσης κατὰ τί ὅστερον ἀπὸ ἀπόψεως ζήλου καὶ ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος, ἐορτάζουσαι κατὰ τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον· τέλος πᾶς κρίνουν τὴν προσχώρησιν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος καὶ πᾶς σκέπτονται νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν, ὅταν συνέλθῃ μία πανορθόδοξος Σύνοδος.

Ἐπὶ πλέον σκεφθῆτε, ὅτι διερράγη ἡ Ἑνότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι ἐκκλησιαστικὴ ὑπερεθνικὴ πραγματικότης, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται ἰδίᾳ γραμμὴ πορείας τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἕως οὗ εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἀνακτήσῃ ἡ Ὁρθόδοξία τὴν συνοχὴν τῆς, τὴν ὁποίαν διέσπασε ὁ πράκτωρ τοῦ προτεσταντισμοῦ Θεόκλητος Φαρμακίδης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι κατάστασις εἶναι, ἀπὸ ἀπόψεως Ἐκκλησιαστικῆς, τραγικὴ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀψυχολογήτως καὶ ἀντικανονικῶς εἰσαχθείσης ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Συντηρητικὰ στοιχεῖα, πρεσβεύοντα μετ' ἀγωνιστικῆς προσηλώσεως τὴν Ὁρθόδοξίαν παραμένουν μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα στρατολογούμενα θὰ ἀπέβαινον οἱ ἀντίποδες τῆς ὀργιαζούσης προπαγάνδας τῶν Χιλιαστῶν, προτεσταντῶν κ.λ.π. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐγκαταλείψει τὴν ἄμυνάν της εἰς παρεκκλησιαστικὰ ὀργανώσεις, αἵτινες τὴν ἄγουν καὶ τὴν φέρουν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀρθόδοξον χαρακτήρα πολλῶν αὐτῆς ἐκδηλώσεων λυμᾶνονται. Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ λαός, τὸ ποίμνιον. Ἀρκετὰ λοιπὸν σημαντικὸν μέρος τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ εἶναι μακρὰν αὐτῆς λειδορούμενον καὶ διωκόμενον. Ἀφ' ἐτέρου ἄτομα, ἔχοντα πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν, εἰσπηδοῦν εἰς τὴν παλαιοημερολογιακὴν κίνησιν καὶ ἐπιδιώκουν ἴδια ὠφέλη, καταρακώνοντα ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ ἀξιώματα, ὡς αἱ ἀντικανονικαὶ χειροτονίαι τῆς Κερατέας. Σεβασμιώτατοι,

Βαρεῖαν εὐθύνην ἀνελάβατε. Καλεῖσθε κατ' Ὀκτώβριον νὰ ὑποδείξητε λύσεις καὶ μέτρα διὰ τὴν σοβαρὰν ἐκκλησιαστικὴν τραγωδίαν τῶν τελευταίων ἐτῶν. Πρὶν αἱ σεπτὰ χεῖρες ὑμῶν χάραξουν τὴν εἰσηγητικὴν ἐκθεσιν, ἅς ἀφίσουν τὴν ἀρχιερατικὴν συνείδησιν νὰ κρίνῃ μὲ ἡμερολογισίαν τὸ θέμα. Ἀφορμὰς παρέχομεν διὰ τοιαύτας σκέψεις. Ἐχετε ὑποχρέωσιν νὰ ζητήσητε

καὶ τὴν γνώμην τῶν ἐμμενόντων καὶ παρὰ τὴν πίεσιν καὶ τοὺς διωγμοὺς διακηρυσσόντων, ὅτι τὸ ὕψιστον συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐνότης τῶν Ὁρθοδόξων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀναλλοιώτων θεσμῶν καὶ κανόνων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ ἀστυνομικὸν ξίφος καὶ ἡ ὑπουργικὴ σφραγὶς ἐπιδεινώνουν τὸ πρόβλημα καὶ φανατίζουν τοὺς ἀντιμαχομένους.

Προσέξτε!

ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΕΣΜΟΣ

ΑΙ ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΙ

Πολλάκις γίνεται λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι δίδονται ὑποτροφίαι εἰς νέους καὶ νέας, διὰ νὰ σπουδάσουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Δὲν ἀμφιβάλλει κανεὶς, ὅτι διὰ τῶν ὑποτροφιῶν αὐτῶν διευρύνονται οἱ ὀρίζοντες τῶν ἐπιστημόνων, τῆς νεολαίας καὶ ἐξασφαλίζεται μία ἐνιαία θεώρησις τῆς ζωῆς, τοῦλάχιστον εἰς ὁρισμένους τομεῖς.

Ἐν τούτοις ὅμως ὁ θεσμὸς τῶν ὑποτροφιῶν ἔχει καὶ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτοῦ πλευράν, πρὸ παντὸς μετὰ τῶν νέων καὶ νεανίδων, ποὺ καλοῦνται ἀπὸ μερικὰ ἰδρύματα τοῦ ἐξωτερικοῦ, διὰ μερικὸς μῆνας καὶ χωρὶς συγκεκριμένον ἐπιστημονικὸν σκοπὸν.

Ὁ νέος, διερχόμενος ἤδη τὸ στάδιον τῆς ἐφηβικῆς κρίσεως, τὸσον ἐπικίνδυνον λόγῳ τῶν ἀπροόπτων ἐξελλίξεων τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἀπροσδοκῆτων ψυχολογικῶν μεταπτώσεων, εὐρίσκεται εἰς περιβάλλον ἀχαλινώτου ἐλευθερίας, οἷον τὸ ἀμερικανικὸν καὶ ζεῖ εἰς ἡθὴ καὶ ἔθιμα τελείως ξένα πρὸς τὰ τῆς πατρίδος του. Αἱ συνθήκαι αὗται τῆς ζωῆς ἐνισχύουσιν τὴν φυσικὴν κλίσιν τοῦ νέου εἰς τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ πάσης παραδόσεως καὶ παντὸς καθιερωμένου κοινωνικοῦ καὶ ἱστορικοῦ σχήματος, καθιστοῦν τοῦτον τελείως ἀδιάφορον πρὸς τὴν ἐθνικοκοινωνικὴν καὶ θρησκευτικὴν πραγματικότητα τοῦ τόπου του.

Εἰδικώτερον διὰ τῶν ὑποτροφιῶν αὐτῶν ὁ νέος ἐνισχύει προῶρως τὴν σεξουαλικότητα καὶ καθίσταται ἀσεβὴς ἢ ἀδιάφορος, διότι, χωρὶς νὰ ἔχη εἰσέτι τὴν ἀπαιτουμένην κρίσιν, προβαίνει εἰς συγκρίσεις μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἢ ἄλλης ζωῆς τοῦ τόπου του πρὸς τὴν νέαν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν συντόμως ἐγνώρισε ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑποτροφίας.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι οἱ τρεῖς κύριοι παράγοντες ἀγωγῆς, ἡ Ἐκκλησία, τὸ Σχολεῖον καὶ πρὸ παντὸς ἡ οἰκογένεια θὰ πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ τὸ ζήτημα τῆς μεταβάσεως νέων ἢ νεανίδων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ μορφήν ὑποτροφιῶν. Ἄλλως κινδυνεύομεν νὰ δημιουργήσωμεν μίαν γενεάν χωρὶς ἑλληνικότητα, χωρὶς παραδόσεις, χωρὶς ὀρθοδοξίαν. Καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ καὶ ὡς δημογραφικὸν καὶ ὡς ἰδεολογικὸν εἶναι σοβαρότατον, ἀφοῦ ἡ ποιότης τῆς νεολαίας ἀποτε-

Ἑλπιδοφόρα μηνύματα

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΩΝ

Ἀναδημοσιεύεται ἐκ τῆς «Βραδυνῆς» (1-7 58)

ἄρθρον τοῦ κ. Κ. Μπασσιᾶ

Με μεγάλην μας χαρὰν ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος «Βραδυνῆς» ἄρθρον τοῦ ἐξαιρετικοῦ φίλου τῆς κινήσεώς μας καὶ λάτρου τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, κ. Κωστή Μπασσιᾶ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ὕβρις τοῦ Μακαρίου καὶ οἱ ὕβριστες τοῦ Χριστοῦ». Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὁ βάρδος τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Μπασσιᾶς ἐλέγχει καυστικώτατα τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὰ ἐξαναπροτεσταντικὰ συνέδρια τῆς Δύσεως καὶ συνιστᾷ δὲν πρέπει ἡμεῖς οἱ πιστοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ συναγελαζώμεθα με τοὺς ἀρνητὰς τοῦ Χριστοῦ ἢ τοὺς παραχαράκτας τῆς διδαχῆς του». Ἀλλὰ ἂς ἀρῶμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ ἀπολαύσῃ μόνος του τὸ πανευφρόσυτον καὶ γλυκύτατον νέκταρ τοῦ ἁρθρου, ἀφοῦ συγκαρῶμεν θεομῶς τὸν κ. Κ. Μπασσιᾶ διὰ τὸ ὑπέροχον καὶ δροσιστικὸν φρόνημά του!

Ο ΥΒΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΟΙ ΥΒΡΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀναθυμιάσεων σήψεως ὄζουν τὰ ἐκφραστικὰ μέσα τοῦ ἀπὸ Καντεμβουρίας κ. Φίσερ.

Διὰ νὰ προσδώσῃ κύρος καὶ ἄρωμα οἰκουμενικότητος εἰς τὸ αἵρετικὸν συνέδριον τοῦ Λάμπειθ, ἐκάλεσε τὸν ἀρχηγὸν μιᾶς πραγματικῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ἡ ἱστορικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, καὶ ἀρχηγούς ἄλλων ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν νὰ μετέσχουν τοῦ συνεδρίου, καὶ ὅταν ὁ παραδόξος αὐτὸς ἀμφιτρώων τῶν δειπνῶν μὲ εἰδωλόθυτα διεπίστωσεν ἀπροθυμίαν συμμετοχῆς τῶν κεκλημένων, ἀπέβαλε τὸν μανδύαν τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἀπεκάλυψε τὸν ὕβριστήν.

Καλῶς ὅμως ἐπραξεν ὁ κ. Φίσερ καὶ ὅλοι οἱ συναγελαζόμενοι μὲ αὐτὸν παραχαράκται τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῆς διδαχῆς τοῦ Χριστοῦ, πὺρ ὁργανώνουν τὰ Οἰκουμενικὰ συμβούλια τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ συνωστίζονται εἰς ἀντιπνευματικὰ συμπλέγματα συγχύσεως. Διότι, ἀρνηταὶ οἱ μὲν τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀντιτριαδικοὶ οἱ ἄλλοι, ὀρθολογισταὶ καὶ ἀντιμυσηριακοὶ ὅλοι μαζί, ἐξετόπισαν τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ δώσουν τὴν θέσιν της εἰς τὰ ρητορικὰ ἀνθη τῆς ὀλιγοπιστίας. Καὶ ἐπειδὴ ἀντιλαμβάνονται καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ὅλη ἡ κίνησις των εἶναι ἕνας τραγέλαφος, καλοῦν τὰς ὀρθόδοξους ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς δι' ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν: Νὰ μὴ γελοιοποιηθῇ ὁ τίτλος τῆς οἰκουμενικότητος.

λεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ μέλλοντος ἑνὸς λαοῦ.

Ἐπὶ τέλους, ἐὰν κρίνωνται τόσοι ἀναγκαῖαι αἱ ὑποτροφίαι αὐταί, αἱ ομάδες τῶν νεαρῶν τουριστῶν καλὸν θὰ εἶναι νὰ συνοδεύονται ἀπὸ πρόσωπα μὲ ἠθικὴν καὶ βαθέως ὀρθόδοξων ἀρχῶν, ὥστε ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν των αἱ νεαροὶ ὑπάρξεις νὰ δεχθῶν εἰς τὰς ψυχὰς των μόνον τὸ ὠφέλιμον.

Τὸ φρονιμώτερον ὅμως θὰ εἶναι νὰ ἐπιτρέπωνται αἱ ὑποτροφίαι μόνον δι' ἐπιστημονικοὺς σκοποὺς εἰς σχετικῶς ὥριμον ἡλικίαν καὶ πρὸ παντὸς ὄχι μετὰ τῶν εὐνοουμένων καὶ τυχερῶν, ἀλλὰ μόνον μετὰ τῶν ἱκανῶν.

Καὶ αὐτοὶ μὲν καλῶς πράττουν κατὰ τὰ ποικίλα συμφέροντά των. Ὅταν προσερχόμεθα, κομπάρσοι τῆς παζομένης κωμωδίας, μᾶς χειροκροτοῦν, μᾶς στέλλουν ρουχισμὸν καὶ τρόφιμα καὶ πληρώνουν τὸν μισθὸν ἑνὸς Ὁρθοδόξου Μητροπολίτου εἰς τὴν Γενεύην καὶ ὅταν ἀποποιούμεθα τὴν πρόσκλησιν, μᾶς ὑβρίζουν.

Ἡμεῖς ὅμως τί πράττομεν;

Διότι καμμίαν σημασίαν δὲν ἔχει τί ἐπεδίωκεν καὶ τί ἐπραττεν καὶ τί ἔλεγεν χθὲς ὁ μακαρίτης Γεώργιος Μοῦ καὶ τί ἐπιδιώκει, τί πράττει καὶ τί λέγει σήμερον ὁ πρῶτος τυχὸν κ. Φίσερ. Σημασίαν ἔχει τί ἐπιδιώκομεν καὶ τί πράττομεν ἡμεῖς Σημασίαν ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία αὐτοπροσίδεται μὲ τὴν συμμετοχὴν της εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ αἵρετικὰ συνέδρια, ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία λησμονεῖ ποίου θησαυροῦ εἶναι κιβωτός, καὶ φύλαξ καὶ κληρονόμος.

Ἀλλὰ λέγουν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ συναγελασμοῦ, ὅτι ἡ συνεργασία τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι τὸ αἷμα τῆς ἐποχῆς, διότι μακρὰν καὶ ἔξω τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως ἡ Ὁρθοδοξία θὰ περιέλθῃ εἰς κατὰστασιν ἀπομονώσεως. Καὶ προσθέτουν καὶ οἱ ρασοφόροι καὶ οἱ λαϊκοὶ ἐκσυγχρονισταὶ ὅτι ἡ προσέλευσίς μας εἰς αὐτὰ τὰ συνέδρια ὄχι μόνον μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν, ἀλλὰ μᾶς ἐπιτρέπει ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν αἵρετικῶν νὰ ἐκθέσωμεν τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν καὶ τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ νὰ ἐλκύωμεν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν τὰς πλανηθείσας ψυχὰς.

Πολὺ ὥραϊα καὶ πολὺ τερπνὰ ὅλα αὐτὰ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀληθῆ. Εἶναι ψεύδη ἐπιχρυσωμένα καὶ πράξεις ἀντορθόδοξοι. Διότι κάποτε ἐπὶ τέλους οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες καὶ θεολόγοι τῆς ἑδρας, πρέπει νὰ λησμονήσουν καὶ τὸν Χάρνακ καὶ τὸν Μπέμ καὶ τὸν Ἐκαρτ καὶ τὸν Ρομάνο Γκουαρντίνι καὶ τὸν Χόλτζνερ καὶ νὰ ἐνθυμηθῶν καὶ τὰ εὐαγγέλια καὶ τὸν Παῦλον καὶ τοὺς Ἑλληνας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας

Διότι ἡμποροῦν ἄλλοι καὶ ἄλλοτε νὰ μᾶς θέλουν εἰς τὸ Ἀμστερνταμ, ἄλλοι καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ Ἐβανστον καὶ ἄλλοι καὶ τώρα εἰς τὸ Λάμπειθ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν μόνον αὐτοί, ὑπάρχει καὶ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος τοὺς ὀρθόδοξοφρονοῦντας, εἴτε μᾶς βολεῖ, εἴτε ὄχι, τοὺς θέλει κοντὰ του. Καὶ ὑπάρχουν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὑπάρχει καὶ ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος μᾶς λέγει χωρὶς ἀμφιταλαντεύσεις καὶ περιστροφὰς καὶ σαχλαράτα «αἰτήματα τῆς ἐποχῆς» καὶ φαιδρὸς ἐκσυγχρονισμοῦς, ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ πλησιάζωμεν τὸν ἄνθρωπον τὸν αἵρετικὸν διὰ νὰ τοῦ ὑποδείξωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ τὸν σώσωμεν, ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ παρατείνωμεν μίαν ματαίαν συναναμνηστικὴν καὶ μίαν σκανδαλίζουσαν σύνδεσιν μαζί του.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Τίτον καθορίζει ὅριον ὅταν γράφῃ:

«Αἵρετικὸν δὲ ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ».

Ἐὰν ὑπάρχει ἕνα εὐχάριστον στοιχεῖον εἰς τὰς ὕβρεις τοῦ κ. Φίσερ, κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, εἶναι ὅτι ἡ ἀποβολή, ἀπὸ μέρους του, τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς λεοντῆς καὶ ἡ ἀποκάλυψις ἑνὸς ἀχθοφόρου τοῦ Ταμέ-

σεως, τοῦ ὁποίου τὴν γλῶσσαν τροχίζει πολυχρόνιος Βάκχος, ἐδικαίωσε πανηγυρικώτατα τὴν Πανλιανὴν σκέψιν: «Μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ».

Δύο συμβουλευτικὲς προσπάθειες καθορίζει ὁ Παῦλος ὡς ἀνώτατον ὄριον προσεγγίσεως πρὸς τὸν αἰρετικόν... καὶ μετὰ συνιστᾷ τὴν ἀποστρεφὴν, διότι ἡ προσπάθεια εἶναι ματαία, ἐπικίνδυνος καὶ σκανδαλιστικὴ.

Τί πράττομεν ὅμως ἡμεῖς :

Ἡμεῖς πηγαίνομεν, πρόθυμοι, περὶ χαρεῖς, πανευτυχεῖς, διότι δύο προτεστάνται, συζητοῦντες τὴν γνησιότητα τῶν Γραφῶν, θὰ μνημονεύσουν κάποιον σκαλάνορμά μας εἰς τὴν ἐσχάτην ὑποσημείωσιν τοῦ βιβλίου των, διότι κατέστη αἷτημα τῆς ἐποχῆς αἰ φιλοφροσύνης τῶν ὑπ' σημειώσεων, διότι θὰ ταξιδεύσωμεν καὶ θὰ φάγωμεν καὶ θὰ ψυχαγωγηθῶμεν, ἀναλώμασι τρίτων, καὶ διότι τέλος ἐπανερχόμενοι θὰ παῖξωμεν τὴν κωμωδίαν τῶν διεθνῶς ἀνεγνωρισμένων ἐπιστημονικῶν προσωποποιήσεων.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ σιελώδους ἀηδίας καμώματα λέγονται αἷτημα τῆς ἐποχῆς καὶ ἐκσυγχροισμοὶ καὶ χριστιανικὴ συνεργασία καὶ ἐγκατάλειψις τῆς θέσεως τῆς ἀπομονωτικῆς.

Ἄν ὑπῆρχεν ὅμως καὶ κόκκος σινάπεως πίστεως θὰ ἐπολιτευόμεθα κατὰ ριζικῶς διάφορον τρόπον! Θὰ ἀρνούμεθα ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως συμμετοχὴν εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ συνέδρια, ὅχι διότι ὁ κ. Φίσερ ἀπεδείχθη ἄνθρωπος ἐστερημένος ἀνατροπῆς, οὔτε διότι ἐξετράπη εἰς ὕβρεις, ἀλλὰ διότι πολὺ πρὶν ὑβρίσῃ ἡμᾶς, ὁ κ. Φίσερ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, ὁ κοινωρτὸς τῶν οἰκουμενικῶν συμβουλίων, εἶχεν ὑβρίσει τὸν Χριστόν.

Διότι ὕβρις πρὸς τὸν Χριστόν εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς θείας Του φύσεως. Ὑβρις πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς τριαδικῆς ὑποστάσεως. Ὑβρις πρὸς τὸν Χριστόν εἶναι ἡ μετατροπὴ τῆς καινῆς διδασκῆς εἰς κοσμοθεωρίαν Θωμιστικοῦ τύπου καὶ τῆς Ἐκκλησίας του εἰς σύλλογον ἡθικολογικῆς σκοπιμότητος. Ὑβρις πρὸς τὸν Χριστόν εἶναι ἡ κατάργησις τῆς μυστηριακῆς καὶ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἄρνησις τῆς παραδόσεως καὶ ὕβρις δεινὴ ἡ ὑποκατάστασις ὅλων αὐτῶν μετ' ἡθικολογικὰ κηρύγματα καὶ θεατρικοὺς εὐσεβισμούς.

Δὲν ἦσαν λοιπὸν ἀρκετὰ τόσαι ὕβρεις πρὸς τὸν Θεάνθρωπον, ποὺ ἀπὸ μακρὸν ἐτῶν μονίμως καὶ κυνικώτατα ἐκφράζονται μέσα εἰς αὐτὰ τὰ οἰκουμενικὰ συμβούλια, ὥστε νὰ ὠθήσουν τοὺς ὀρθοδόξους συνέδρους πρὸς τὰς ἐξωθύρας τῶν ἐπιβλητικῶν αἰθουσῶν, καὶ τὸ ἐπιτυχάνει ἡ ἀποκάλιψις ὅτι ὁ κ. Φίσερ εἶναι ἀνάγωγος :

Ἄν ὅμως ὑπῆρχε ζῶν καὶ ἀκμαῖον ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἂν ἀκολουθοῦντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Παύλου, τῆς μιάς καὶ τὸ πολὺ δευτέρας νουθεσίας, τοὺς ἐλέγαμεν καθαρώτατα ὅτι εἶναι ἀμετανόητοι καὶ συνεπῶς δὲν ἠμποροῦμεν ἡμεῖς, πιστοὶ τῆς ὀρθοδοξίας, νὰ συναγελαζόμεθα μετὰ τοῦ ἀρνητῆς τοῦ Χριστοῦ, ἢ τοὺς παραχαράκτα τῆς διδασκῆς του, ὁ κ. Φίσερ δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑβρίσῃ σεπτοὺς φορεῖς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχιερωσύνης.

Διότι, ἐπὶ τέλους, ἐὰν πρόκειται νὰ τρέψωμεν

τὴν ἀπομόνωσιν, εἶναι χίλιες φορὲς προτιμότερον ν' ἀπομονωθῶμεν ἀπὸ τὸν κ. Φίσερ καὶ τοὺς συνεχιστὰς τοῦ ἔργου τοῦ Τζὼν Μόρ, παρὰ νὰ ἀπομονωθῶμεν ἀπὸ τὸν Χριστόν ποὺ εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ.

Ἐφόσον ὅμως τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα καθεύδει, ἅς μᾶς ἀφυπνίσουν τοὐλάχιστον αἱ ὕβρεις τοῦ κ. Φίσερ. Κάποιο κέρδος θὰ προκύψῃ. Θὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ προτεσταντικὰ καὶ τὰ οἰκουμενικὰ συμβούλια καὶ τοὺς ἐδῶ πράκτοράς των.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν Ἀγίου Ἐλίου (Ἐλίου) καὶ Ἑλένης Παραρτήματος Βασιλικῶν

Μὲ κάθε ἐπισημότητα ἐγένετο καὶ ἐφέτος ἡ πανήγυρις τοῦ ἡμετέρου παραρτήματος.

Τὰ πλήθη προσήρχοντο κατὰ ἑκατοντάδας εἴτε μετὰ τὴν συγκοινωνίαν, ἢ ὅποια καὶ ἐνισχύθῃ, εἴτε μετὰ λεωφορεῖα, ναυλωθέντα ἐπὶ τούτῳ.

Εἰς αὐτὸ συνέτεινεν κατὰ πολὺ καὶ ἡ μετὰ ζήλου ὁμιλία τοῦ λιαν ἀγαπητοῦ εἰς τὸ παράρτημά μας, αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Στυλιανοῦ Μουσᾶ, ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεολογικῆς καὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου οἰκονόμου π. Σάββα Παπαδοπούλου.

Ἀπὸ τὴν πρωΐαν τῆς παραμονῆς, ἤτοι τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, προσήρχοντο οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταί, ἐνῶ εἰς τὸν Σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν Θεολογικῆς ἐκπρόσωπος τοῦ παραρτήματος ἀνέμενεν τὸν ἐπὶ τούτου ἀφικθέντα ἐξ Ἀθηνῶν Θεολόγον Καθηγητὴν κ. Σταῦρον Καραμήτσον, ὅστις κατηνύνηθη ἀμέσως εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου καὶ ὁμίλησεν μετὰ θέμα τὸ Ἀγιον Πνεῦμα.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῖμα ἀπὸ τὸν αἶδεσ. π. Στυλιανὸν καὶ κατόπιν ἀνεχώρησεν μετὰ πλήθους προσκυνητῶν, τοῦ ἐκπροσώπου μας καὶ τοῦ εὐδίκως ἀφικθέντος ἐκ Καβάλας Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀμβροσίου.

Εἰς τὴν ὥραιαν κωμόπολιν κατηνύνηθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκεῖ ἐφημερίου π. Νικαίου Τσιρέλλα πνευματικοῦ, ὅπου ἀνέμενον μετὰ μεγίστης χαρᾶς. Ἐπιθυμία τοῦ π. Ἀμβροσίου καὶ τοῦ κ. Καραμήτσου ἦταν νὰ ἐπισκεφθῶσιν τὸν περικαλέσασιν Ναόν. Ἐκεῖ ἂν ἔμενον τοὺς φιλοξενουμένους ἐκλεκτοὺς φίλους ἐπιτροπῇ, μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀκούραστον ἐργάτην τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Γεώργιον Τσιρέλλαν, ὅστις μετὰ καλλιτεχνικὴν διαίσθησιν ἐξωράισεν καὶ ἐστόλισεν τὸν Ἱερόν Ναόν.

Τὸ ἑσπέρας καὶ ὥραν 8ην ἤρχισεν ὁ Μ. Ἑσπερινὸς ὅπου οἱ εὐλαβεστάτοι κάτοικοι ὁμοῦ μετὰ τῶν προσκυνητῶν παρηκολούθουν μετὰ συγκινήσεως καὶ εὐλαβείας τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν, χοροστατοῦντος τοῦ Ἀρχιμ. κ. Ἀμβροσίου.

Τὴν πρωΐαν κατὰ κύματα, προσήρχοντο οἱ προσκυνηταί. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ ἀρχιμανδρί-

της π. Ἀμβρόσιος καὶ οἱ ἱερεῖς Νικόλαος Τσιρέλας καὶ Στυλιανὸς Μουσᾶς.

Τόσον κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ὅσον καὶ κατὰ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν ὠμίλησεν ἐμπνευσμένως ὁ κ. Καραμῆτσος συγκινησας μέχρις δακρύων τοὺς πιστοὺς ἀκροατάς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεῖας λειτουργίας ἐπηκολούθησεν λαμπρὰ λιτανεῖα ἀνὰ τὴν κοινόπολιν.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς τὸ Δ. Συμβούλιον ἐδεξιώθη τοὺς ξένους καὶ ἐντοπίους ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προέδρου κ. Χρήστου Τσάμη, ἀκαμάτου πρωτεργάτου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη πλουσιώτατον γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς Νικολάου.

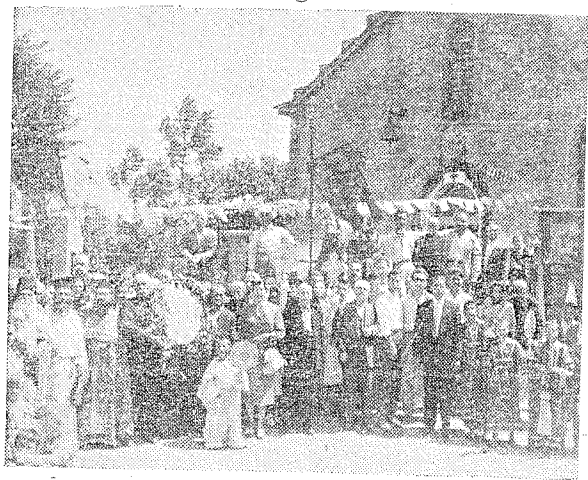
Τελειώνοντες τὴν περιγραφὴν τοῦ παραρτήματος ἔχω νὰ ἐκφράσω ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Βασιλικῶν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς προσκυνητάς, ὅπου μὲ τὴν παρουσίαν των ἐλάμπρυναν τὴν ἱερὰν πανήγυριν, ἡμᾶς δὲ ἐτίμησαν.

Ἰδιαιτέρας εὐχαριστίας εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον Ἐκκλησίᾳ. Ἐπιτροπῆς ἀξιότιμον Θεολόγον—Καθηγητὴν κ. Καραμῆτσον, τὴν Ἱερὰν Κοινότητα Θεολόγων καὶ τὸν πατέρα Στυλιανόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ προσέλευσις πολλῶν προσκυνητῶν.

Τὶ νὰ εἰπῶμεν διὰ τὸ ἀξιοζήλευτον Παράρτημα Καβάλας, ὅπου μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀξιότιμον κύριον Νικ. Στεφανίδην πρόεδρον, δίδει πάντα τὸ παρὸν εἰς κάθε ἐκδήλωσιν ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης τῶν ἀδελφῶν παραρτημάτων;

Εὐχαριστοῦντες τὸν Πανάγαθον Θεὸν εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἑορτάσαντας τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων αὐτοῦ Κων/νου καὶ Ἑλένης, ὅπως δίδῃ εὐτυχίαν εἰς πάντας καὶ φωτίσῃ ἐκείνους ποὺ κρατοῦν τὰς τύχας τοῦ κόσμου ἵνα εὐρωσι τὴν ὀρθὴν ὁδόν, ἥτις εἶναι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ἀνταποκριτὴς

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Παραρτήματος Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κανίγγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Μία πλάνη

ΔΕΝ ΖΕΙ Μ' ΑΥΤΑ Η ΕΛΛΑΣ

Εἰς τὴν φιλὴν «*Ἐλευθερίαν*» (25-5-58) δημοσιεύεται ἄρθρον τοῦ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα διὰ τοὺς Ἀναστενάρηδες. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὁ ἀρθρογράφος ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ ἔθιμον τῆς πυροβασίας εἶναι παλαιότατον, ἀναγόμενον εἰς τὰ Διонуσιακὰ μυστήρια τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξιστορεῖ τοὺς ἀγῶνας του, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ καὶ ἐν κατακλείδι καυχᾶται, ὅτι «Τὰ ἀπομεινάρια τῶν Διонуσιακῶν μυστηρίων δὲν θὰ λείψουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα»!

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν κατὰ κάποιον τρόπον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ φαινόμενο τῆς πυροβασίας, τὸ ὁποῖον ἐν τοσούτῳ καὶ παρὰ τὸ θρησκευτικόν του ἐπίχρισμα, τῆς εἰκονοφορίας, εἶναι κατάστασις ξένη πρὸς τὸ χριστιανικὸν κλίμα, ὅζουσα δαίμονοπληξίας τύπου μαντευομένης Φιλίππων (Πράξ. Ι ΣΤ'. 16—23), ἡ μαινομένων δερβισῶν τὸ ἐξετάζομεν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως, τὴν ὁποῖαν τοῦ διδὲι ὁ συντάκτης, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δηλαδή τοῦ παράγοντος ἐπιβίωσης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Υπάρχουν μερικοί, δυστυχῶς, ποὺ ἀγνοοῦν τὴν ἱστορίαν καὶ κινούμενοι ἀπὸ μίαν κατάπληξιν πρὸς τὴν εἰδωλολατρικὴν Ἑλλάδα, ἔχουν τὴν ἀφέλειαν νὰ πιστεύουν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει τὴν ἐπιβίωσιν τῆς εἰς τὴν κουκουβάγιαν τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν Λύραν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐν γένει εἰς τὴν νεκρὰν καὶ ὄζουσαν πτωμαίνης εἰδωλολατρίαν. Κάθε τόσο λοιπὸν διοργανώνουν Δελφικὰ πανηγύρια, Πυθαγόρεια συνέδρια καὶ ψέλνουν τὸ ἴδιο τροπάριον τοῦ θαυμασμοῦ γιὰ τὰ σπασμένα μάρμαρα τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἡμεῖς δὲν ἀρνούμεθα τὴν συμβολὴν τοῦ ἀρχαίου πνεύματος τὴν περιορίζομεν ὅμως τόσον, ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ νοηθῇ ὁ θεόπνευστος ὅρος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ θέματος, ὁ ὅρος «σπερματικὸς λόγος», ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὰ ψήγματα τῆς ἀληθείας, ποὺ διετύπωσαν οἱ πρὸ Χριστοῦ σοφοί. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ Ἑλλὰς τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ ἀπέθανε, ὅπως καὶ ὁ Σαῦλος πρὸ τῆς Δαμασκοῦ.

Καὶ ὅπως ὁ Σαῦλος ἐγίνε ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ Παῦλος, τελείως διάφορος τοῦ Σαύλου τῆς Δαμασκοῦ, ἔτσι καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐγίνε ἄλλη πνευματικὴ πραγματικότης, ὅταν ἐδέχθη τὸ Εὐαγγέλιον. Αὐτὴ λοιπὸν, ἡ ἀναγεννηθεῖσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον Ἑλλὰς ἐπέζησε χάρις εἰς τὴν εὐσέβειαν τῆς καὶ εἰς τὸν τεράστιον δυναμισμόν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν ὁποῖαν ἐνεκοιλώθη.

Αὐτὴ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλὰς ἀντιμετώπισε ἐπιδρομὰς ἀλλοφύλων, δολιοφθορὰς προπαγανδιστῶν, κύματα καὶ ὤκεανους κακοῦ, χωρὶς νὰ καταποντισθῇ, ὅχι διότι τὴν ἐβοήθησε τὸ συγκρότημα τῶν σπασμένων μαρμάρων, ἀλλὰ διότι τὴν ἐβοήθησε ἡ Ὁρθόδοξία, ὡς παράδοσις, ὡς

Ἡ στήλη τῶν συνεργατῶν

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως μίαν μικρὴν ἐρευναν ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ θέματος τῶν ἱερῶν παραδόσεων, ὅπερ μᾶς ἀπέστειλε ἐκ Θιβῶν ὁ ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σταμούλης.

«Ὁ γὰρ Ἰσαπόστολος μέγας Κωνσταντῖνος κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα καλὰ ποῦ ἔκαμε, καὶ τοῦτο προσέθηκε τὸ νὰ παρακαλέσῃ τὴν Οἰκουμένην Σύνοδον νὰ διωρίσουν νὰ εορτάζεται τὸ Ἅγιον Πάσχα εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Δὲν ἐπέφερεν γὰρ ὁ μακάριος νὰ βλέπῃ διὰ τὴν εορτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διηρημένην, ...» ἦτο τότε οἱ Πρωτοπασχίται.

Τότε οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες, ὅχι μόνον ἡσπάσθησαν ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τὰ υἰοθέτησαν, θεσπίσαντες ὅχι μόνον τὸ Πάσχα ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ εορταὶ τοῦ ἔτους, κινήται τε καὶ ἀκίνητοι, νὰ εορτάζωνται κατὰ τὸ Πάτριον εορτολόγιον, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. (Κανὼν Ἀγ. Ἀποστ. 7 καὶ 31).

Ὁ ἀείμνηστος ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν Νικηφόρος Καλογεράς εἰς τὴν Βίβλον του, «Περὶ τῶν Ἀγίων εορτῶν τοῦ ἔτους», ἀναφέρει διὰ τὰς ἐν γένει εορτάς τὰ ἑξῆς: «Ἐπειδὴ ἡ εορτὴ αὕτη, (τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως), μὴ καθ' ἑαυτὴν νοουμένην, ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας εορτάς τὰς ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθιερωθείσας, ἀπέβαιναν τοσούτῳ μᾶλλον κατεπείγουσα, καθ' ὅσον συνεδέετο ἀναποσπαστικῶς ταῖς εορταῖς τοῦ Πάσχα, τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τῆς Βαπτίσσεως τοῦ Κυρίου».

Παρακάτω ὁ ἴδιος ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συστάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡ εορτὴ τῆς Ἀναστάσεως ἐνομιζέτο ὡς ἡ βασίλισσα τῶν ἡμερῶν ἡμέρα, ὡς εορτῶν εορτὴ καὶ πανηγυρις πανηγύρεων (Γρηγορ. Ναζιανζ. λόγ. εἰς τὸ Ἅγ. Πάσχα). Ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι «ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀνατολικῇ ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ διακριτικὸν ἀνέκαθεν γνώρισμα καὶ σταθερὰ καὶ ἀμετάκλητος ἀρχὴ ὑπῆρξε τὸ ἔχειν ὡς οἶον τὴν ἀπρὸς τῶν ἀρχαίων δογμάτων — τὸ παραφυλάττειν ὡς κόρην ὀφθαλμῶν τὰς ἀρχαίας παραδόσεις — τὸ τηρεῖν παντὶ σθένει ἀμετάβλητα τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα καὶ σῶζειν παντοιοτρόπως ἀναλλοίωτον καὶ γνήσιον τὸν τύπον τῆς ἀρχικῆς λατρείας. — Διὰ ταῦτα τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ὁ Κλάδος ἀποβαίνει αὐτῇ κατὰ πολλὰς πρακτικὰς ἀπόψεις χρησιμώτατος τε καὶ ὑπηρετικώτατος. Καὶ γινώσκομεν μὲν πάνυ καλῶς ὅτι τούτου δὴ τὸ ἀκαμπτον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Οἱ νεώτεροι τῶν Ἐσπερίων σοφῶν ὡς μορφήν κατ' αὐτῆς ἐκτοξεύουσι, καὶ αὐτῆς δὲ ταύτης τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς στασίμου καὶ ἀκινήτου κατηγοροῦσιν. Ἀλλ' εἰάν τις ὡς κριτὴς ἀπροκαταλήπτως τῷ λόγῳ κατα-

δόγμα, ὡς ἔθιμον, ὡς ρυθμὸς ζωῆς.

Ἄς γνωρίζει λοιπὸν ὁ κ. Τανάγρας, ὡς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, ποῦ σαλεύουν τὰ κόκκαλα τοῦ πεθαμένου παρελθόντος μέσα στὸν μουχλιασμένο τάφο τῆς Ἰστορίας, ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν ζῇ μὲ τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

νόησιν ἔνθεν μὲν τὰς ἀπειραρίθμους παραφυάδας τῶν νεωτέρων τῆς Διαμαρτυρήσεως αἱρέσεων, ἔνθεν δὲ τοῦ: ἐκάστοτε κατατομιζομένους νεωτερισμοὺς τοῦ Οὐατικανοῦ (Βατικανοῦ) ἵσως ὁμολογήσει ὅτι τὸ ἐμμένειν πιστῶς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πίστει καὶ τηρῶν ἀλωβήτους τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ τὰ τῶν Πατέρων θέσμινα δὲν εἶναι ἰδιοτροπίας ἔργον, ἀλλ' ὅρος τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, ἱερὸς καὶ ἀπαρασάλευτος. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Βατικανοῦ ψευδῶς καλεῖ ἐαυτὴν καθολικὴν πράγματι σχηματικὴν οὖσαν καὶ αἰρετικὴν.

Περὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Ἀδελφοί ὡς τέχνα φωτὸς περιπατεῖτε» δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Ἀλλὰ πῶς δύναμαι, λέγει ποιῆσαι τοιαύτην δοκιμήν; Ἐξερευνήσον καὶ μάθε ποῖα εἰσὶ τὰ ἔργα, τὰ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν Θείων Γραφῶν νομοθετηθέντα καὶ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διδασκόμενα ταῦτα δὲ εἰσὶ εὐάρεστα τῷ Κυρίῳ διὸ ἐν αὐτοῖς στηρίζον τοὺς πόδας σου καὶ αὐτὰ κράτει. «Στήκετε, οὕτως, διδάσκει ὁ τοῦ Θεοῦ ἀπόστολος, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἰδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (β'. Θεσσαλ. β' 15). Τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων ἐφευρέματα καὶ τοῦτοις ἀντιφερόμενα φεύγε, λέγει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος, ὡς βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους. (Α' Τιμοθ. δ' 7).

Ὁ ἀείμνηστος Ρήγας Φερραῖος εἶπε τὰ ἑξῆς ἀθανάτα λόγια εἰς δύο διαφιλονικούντας Ἑλληνας περὶ ἐθνικότητος. «... οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, κύριοι, γνωμοδοτῶ ἐν πεποιθήσει ὅτι ἐκ τῶν πρὸ Χριστοῦ προπατόρων μας νὰ δράξωμεν τὴν σοφίαν τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν ἀνδρείαν... ἐκ δὲ τῶν μετὰ Χριστὸν σοφῶν καὶ Ἀγίων ἀνδρῶν, Ἀγίων Πατέρων μας νὰ ἐνστερνισθῶμεν τὰς θεοπνεύστους αὐτῶν ἐντολάς, ζῶντες διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος ἂ δελφοὶ ἀχώριστοι». Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἐκάστοτε καὶ ἐκασταχοῦ, πρέπει νὰ ἔχωμεν βαθεῖα ἐν τῇ καρδίᾳ μας χαραγμένα τὰ μεγάλα λόγια τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου; «Ὅστις βούλεται σωθῆναι πρὸ πάντων χρὴ αὐτῷ τὴν καθολικὴν κρατῆσαι πίστιν, ἣν εἰ μὴ τις σώαν καὶ ἁμωμον τηρήσειεν, ἄνευ δισταγῶν, εἰς τὸν αἰῶνα ἀπολείται. Πίστις δὲ καθολικὴ αὕτη ἐστίν, ἵνα ἕνα Θεὸν ἐν Τριάδι καὶ Τριάδα ἐν μονάδι σεβώμεθα, μήτε συγχέοντες τὰς ὑποστάσεις, μήτε τὴν οὐσίαν μερίζοντες». (Σύμβολον τῆς Πίστεως Μεγ. Ἀθανασίου).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

(Ἐκ Κυριακοδρομίου Ἱεροῦ Νικηφόρου)

Μακάριος οὖν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐθησαύρισεν εἰς τὴν ψυχὴν του ταύτην τὴν Σωτήριον Πίστιν καὶ μακάριος ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐχὶ ἀκρόπως ὥσπερ τὰ δαιμόνια ἀλλὰ καρποφόρος ὥσπερ οἱ ἅγιοι. Καὶ μακάριος, ὅστις οὐ μόνον πιστεύει ἀλλὰ καὶ σωφρονεῖ καὶ δικαιοπραγεῖ καὶ ἀγαπᾷ καὶ ἐλεεῖ καὶ προσεύχεται καὶ νηστεύει καὶ φυλάττει πάσας τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐργάζεται πᾶσαν ἀρετὴν. Ἐκεῖνος δταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔχει τὴν συνειδήσιν του ἥσυχον ἐκ τῶν ἐλέγχων τῆς ἀμαρτίας, τὴν καρδίαν χαίρουσαν διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν αἰώνων ἀγαθῶν, τὴν ψυχὴν ἐλπίζουσαν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μακαριότητα.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«Ὁ Πολύτιμος Μαργαρίτης»

Ἐν ἀκόμῃ σπίνιον καὶ ἀνεκτιμήτου ἀξίας βιβλίον προσετέθη εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Βιβλιοθήκην. Εἶναι τὸ ἀθάνατον βιβλίον, τὸ ὁποῖον διηγείται τὸν βίον τῶν δύο μεγάλων ἀσκητικῶν πατέρων, τοῦ Βαβλαάμ καὶ τοῦ Ἰωάσαφ, ὅπερ συνέταξε κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικώτατον ἡ μακαρία χεὶρ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Τὸ ὑπέροχον καὶ κατανυκτικώτατον αὐτὸ βιβλίον, ὅπερ καὶ λογοτεχνικῆς ἀξίας δὲν εἶναι ἄμοιρον, λόγῳ τῆς δραματικῆς του πλοκῆς, τὸ ἐξέδωσε εἰς κομψὸν σχῆμα καὶ μὲ ἐκκλησιαστικὸν Βυζαντινὸν διάκοσμον ὁ ἀκαταπόνητος ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀθγουστίνος Καντιώτης, ὅστις τὸ ἐπρολόγησε, τὸ ἀπλούστευσε γλωσσικῶς καὶ τὸ ἐσχολίασε.

Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξιστορεῖ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐσαγηνεύθη εἰς τὴν χριστιανιστὴν ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ εἰδωλολάτρου βασιλέως, Ἰωάσαφ, ὑπὸ τοῦ ὁσίου ἀσκητοῦ Βαβλαάμ. Τὸ ἔργον ὅμως αὐτὸ συνιστᾷ ἀγῶνα ὁλοκλήρου ἐναντίον τοῦ Διαβόλου, ὅστις πάντα λόγον κινεῖ διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς θανασιμῆς κλήσεως τοῦ νεο-ροῦ βασιλοπαιδὸς. Εἰς τὸ τέλος ἡ χάρις θριαμβεύει καὶ ὁ Ἰωάσαφ ἀπορρίπτων στέμματα καὶ δόξαν ἀναλαμβάνει τὸν ἀγνὸν καὶ βαρὺ ζυγὸν τῆς Μοναχικῆς πολιτείας. Ἡ ἀνάγκη τοῦ βιβλίου ἐξελισσομένη ἐπεισοδιακῶς διατηρεῖ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου καὶ τὸν διδάσκει ὑψηλὰ καὶ ἀγγελικὰ ἀληθείας. Εἰς τὸ τέλος δημοσιεύεται καὶ ἀκολουθία τῶν ἁγίων.

Εἶναι παρήγορον, ὅτι βιβλία, ἀναδιδόντα τὸ πάντερον ἄρωμα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἀρχίζουν νὰ κυκλοφοροῦν. Συγχαίρομεν τὸν πατέρα Ἀθγουστίνον καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τὸν «πολύτιμον μαργαρίτην» καὶ ὡς βιβλίον ψυχοφελέστατον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνεκτίμητον κειμήλιον Ὀρθοδόξου πίστεως, Ἐπὶ τέλους τὸ ἀγνὸν αὐτὸ δξυγόνον τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ὅπερ ἀναδίδουν ἡ «Φιλοκαλία», τὰ ἔργα τοῦ Νικοδήμου, ὁ «Εὐδεργетινός», καὶ ἐπ' ἐσχάτων ὁ πολυτίμος Μαργαρίτης, ἵσως ἐκμηδενίσουν τὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις τῶν σαπνοφύτων τῆς Δύσεως, τὰ ὁποῖα κατέκλυσαν ἐπικινδύνως τὴν πατρίδα μας.

«Ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας πολιτικὴ»

(Θωμᾶ Οὐλῆ Καθηγητοῦ)

Εἰς πολὺ ἐλάχιστον τόμον, ἀναδημοσιεύονται συστηματικῶς τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιευθέντα ἄρθρα τοῦ καθηγητοῦ κ. Θωμᾶ Οὐλῆ εἰς τὸν περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι». Εἰς τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἐξιστορεῖται τὸ πρόβλημα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Παιδείας καὶ ἀναφέρονται οἱ κίνδυνοι, οἵτινες τὸ ἀπειλοῦν. Τὸ σύγγραμμα ἀπευθύνεται εἰς τοὺς ἀρμόδιους, οἵτινες ἀνέλαβον τὴν ἀναδιάρθρωσιν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Παιδείας καὶ ἔχει σκοπὸν νὰ ἐπιστήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ τῆς Παιδείας διὰ τῶν Χριστιανικῶν ἀξιών. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς τὸ βιβλίον αὐτὸ καθίσταται πολυτίμον εἰς πάντα Ἑλληνα ἐπι-

ποδοῦντα τὴν ποιτικὴν βελτίωσιν τῆς Παιδείας, ὥστε αὐτὴ νὰ μορφώσῃ εὐσεβεῖς Ἑλληνας Χριστιανούς.

Συγχαίρομεν τὸ Ἰδρυμα τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» διὰ τὴν σοβαρὰν ὑπὲρ τῆς Παιδείας στ' υροφορίαν του καὶ τὸν ἐκλεκτὸν τούτου συνεργάτην κ. Θ. Οὐλῆν, ὅστις τόσον σοφῶς καὶ σαφῶς συνέλαβε καὶ ἐκθέτει τὸ θεμελιώδες ζήτημα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Παιδείας.

Καὶ τὰ δύο ἀνωτέρω βιβλία διατίθενται ἀπὸ τὴν «Πηγὴν Ὀρθοδόξου Βιβλίου» Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι,

Πνευματικαὶ ὑποθήκαι.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀνακίου Παπᾶ

Ταύτην τὴν ἐπικεφαλίδα προετιμήσαμε νὰ θέσωμεν εἰς τὴν παροῦσαν διατριβήν, ἵνα βαθυτέρον θίξωμεν τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, καὶ προσέξουσιν περισσότερο εἰς τοὺς ἐπαπειλοῦντας κινδύνους κατὰ τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν Πίστεως, καὶ τοῦ τετιμημένου ἡμῶν Ἐθνους.

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀπὸ ἀνέκαθεν, οἵτινες πολεμοῦν ἀδιαλείπτως τὰ δύο ταῦτα τιμαλφῇ ἰδιαιδικά, θεμελιώδη κέντρα καὶ θεῖα στοιγίματα τῆς ἀναρέτου ζωῆς ἐκάστου Ἑλλήνου, εἴτε ἐκ κακῆς προαιρέσεως κινούμενοι, εἴτε ἐκ ξένων σκοτεινῶν προπαγανδῶν διδασκόμενοι, εἴτε καὶ ἐξ τοῦ διαβόλου ὑποκινούμενοι.

Καὶ οὗτοι ἄλλοτε μὲν εἶναι Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ τρόφιμοι—εὐρωπαϊκῶν σχολῶν, διαστρεβλοθέντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἄλλοτε δὲ ἄλλοθενεῖς Εὐρωπαῖοι κυρίως δὲ Ἑβραῖοι, οἵτινες περισσότερο παντὶς ἄλλου μισοῦσιν ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς Ἕλληνας, ἐπισωρεύσαντες μύρια κακὰ κατὰ καιροὺς, ὥς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Ἐθνικὴ ἱστορία ἡμῶν ἀναφέρει. Ἦδη ἐσχάτως εἰς δύο σημεῖα κυρίως περιστρέφεται ἡ πολεμικὴ των: α) εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἀνθηρᾶς καὶ εὐγενοῦς Εὐαγγελικῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καὶ ἀντικατάστασιν αὐτῆς διὰ τῆς Μαλλιαρικῆς βαρβάρου καὶ χωριτικῆς, καὶ β) εἰς τὴν κατάργησιν ἢ νόθευσιν καὶ παραχάραξιν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, καὶ ἀντικατάστασιν διὰ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τῆς Μασσωνίας καὶ τοῦ Ὑλισμοῦ. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἐπεχείρησαν ἐπὶ Βενιζέλου, οἱ Δελμοῦζος καὶ Γληνός, νὰ ἐφαρμώσουν ἐπισήμως τὴν Μαλλιαρικὴν, εἰς τὰ σχολεῖα τὸν τύπον καὶ παντοῦ, ὁπότε διὰ τῶν ροπαλῶν (ὡς θὰ ἐνθυμείσθῃ) ἐπέβαλλον εἰς τὸν Βενιζέλον νὰ υπογράψῃ τὴν κατάργησιν καὶ ἐξόντωσιν τῆς Μαλλιαρικῆς, οἱ καθαρὸι τὸ φρόνημα τότε καὶ τὸ ἑλληνικὸν αἷμα πατριῶται, πλὴν καὶ πάλιν δὲν ἔπαισαν οὔτε παύουν μέχρι σήμερον, οἱ ἔρασταί τῆς βαρβαρῶν τῶν ὁρρεσιβίων ποιμένων καὶ Βλάχων γλώσσης, νὰ τὴν μεταχειρίζονται δυστυχῶς τόσον εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον καὶ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά, ὅσον καὶ εἰς νέας ἐκδόσεις σοβαρῶν συγγραμμάτων, ὡς ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως «χρονολόγος».

Οἱ Εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἕλ-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς Η.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὴν Κυριακὴν 22 Ἰουνίου 1958 ἐγένοντο αἱ καθορισθεῖσαι ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν Διοικ. Συμβουλίου καὶ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὑπέβαλλον ὑποψηφιότητάς οἱ κ. κ. Γκούμας Γεώργιος, Δαριάσκος Δημήτριος, Ζαφειρίου Ρήγας, Θεοφάνους Κων/τίνος, Καλοσκάκης Ἰωάννης, Καραμάνος Παναγιώτης, Κορυόλης Νικόλαος, Κόττης Γεώργιος, Κρίστιας Παναγιώτης, Λαμπρόπουλος Δημήτριος, Λέκκας Παναγιώτης, Λογαράς Ἀντώνιος, Μείντάνης Εὐάγγελος, Μετανίτης Ἰωάννης, Μανουσάκης Νικόλαος, Μιχαλόπουλος Ἰωάννης, Πελεγρῆς Παναγιώτης, Πίτσιος Κων/τίνος, Παναγιωτόπουλος Ἀνάργυρος, Σιδέρης Κων/τίνος, Τρικκαλινὸς Γεώργιος, Τσόγκας Ἰωάννης, Φύσσας Ἡλίας, Χασιώτης Δημήτριος, Χατζηγιάννης Μιχαήλ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Δημήτριος Χασιώτης Πρόεδρος, Δημήτριος Λαμπρόπουλος Ἀντιπρόεδρος, Ἀνάργυρος Παναγιωτόπουλος Β' Ἀντιπρόεδρος, Λογαράς Ἀντώνιος Γεν. Γραμματεὺς, Μανουσάκης Γεωρ. Εἰδ. Γραμμ., Ζαφειρίου Ρήγας Ταμίας, Τσόγκας Ἰων. Ἐφορός, Κόττης Γεωρ. Κοσμητὼρ καὶ ὡς Σύμβουλοι οἱ Γκούμας Γεωρ., Μετανίτης Ἰ. Σιδέρης Κων., Καλοσκάκης Ἰωάν., Πελεγρῆς Παναγιώτης, Τρικκαλινὸς Γεώργιος, Μείντάνης Εὐάγγ.

Ἐπιτροπὴ Ἑύπου καὶ Διαφωτίσεως

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις εἰδικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς παρακολούθησιν τοῦ ζητήματός μας, συζητηθεμένου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ σχετικὴν διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν ἀρμοδίων. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν: Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Κιούση ὡς προέδρου, Ἀρχιμανδρίτου Αὐξεντίου Πάστρα καὶ τῶν λαϊκῶν Θεολόγων Σταύρου Καραμήτσου, Παναγιώτου Βρετάκου, Διονυσίου Μπασιτάτου. Ὅσοι τυχὸν ἔχουν τι νὰ προτείνουν ἢ νὰ ἀποστείλουν, σχετικὸν μὲ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, ἄς ἀπευθύνονται εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴν.

λινες, τροφοδοτοῦνται καὶ στηρίζονται ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον, ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν κείμενον τοῦ ἁγ. Εὐαγγελίου, ὡς τὸ ἔγραψαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Διάλεκτον, μὲ τὸ ἀνθηρόν, ἑλκυστικόν, λεπτὸν καὶ ἀποπνεόν τὴν δαψιλῇ καὶ ἀρωματικὴν χάριν καὶ εὐωδίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἣν διὰ τῶν πυρίνων γλωσσῶν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἔλαβον οἱ ἁγ. Ἀπόστολοι, καὶ ἔμαθον αὐθωρὶ τὰς γλώσσας ὅλων τῶν Ἑθνῶν, καὶ ἔγραψαν αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε, νὰ συγκλονίξῃ, γλυκαίνει φωτίζει καὶ θερμαίνει τὰ αἰσθητήρια ὄργανα τῆς ψυχῆς ἐκάστου, ἐνῶ τὸ μεταφρασμένον εἰς τὴν Μαλλιαρικὴν ἢ δημοτικὴν ἢ ἄλλην πλὴν τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου, προκαλεῖ ἀηδίαν, ἀποκρουστικότητα καὶ ἀπέχθειαν, διότι πᾶσα ἄλλη γλῶσσα πλὴν τῆς ἀποστολικῆς, δὲν δύναται νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν καὶ θεῖαν χάριν τῶν γραφομένων. Περὶ τοῦτου ἀπειροὶ φιλόσοφοι συγγραφεῖς καὶ ἐπιστήμονες ὁμιλοῦν, πόσον αἰχμαλωτίζονται ἐσωτερικῶς ἀναγινώσκοντες τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον εἰς τὴν ἀποστολικὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἑύγενῆς συμπαράστασις

Ἐκτὸς τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι», ὅπερ πολλάκις καὶ ποικιλοτρόπως ἐξεδήλωσε φιλαδέλφως τὴν συμπαράστασίν του καὶ συνηγορεῖ θερμῶς ὑπὲρ τῶν ἀποφθεῶν μας, ἔχομεν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ψυχοφελούς καὶ περισπούδαστου περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Περιοδικὸν συντηρητικῶν ἀρχῶν, ἔχον σκοπὸν τὴν περιφρούρησιν τῶν παραδόσεων, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τεῦχος 251—252 (1958) σχόλιον, σχετικῶς μὲ τὴν συσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ, εἰς ὃ μεταξὺ ἄλλων γράφει: «Φρονοῦμεν ὅτι περιτενεῖ πᾶσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος μελέτη, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τὴν μελέτην αὐτὴν ἔκαμον οἱ πνευματέμφοροι πατέρες τῆς Ἀ'. Οἰκουμένης Συνόδου ἐν Νικαίᾳ καὶ ἐξήγαγον τὴν ἀπόφασίν των, θεσπίσαντες πῶς δέον νὰ ἐορτάζωμεν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ δὲν ὑπέστη μέχρι σήμερον οὐδεμίαν μεταβολήν...». Εὐχαριστοῦμεν τὸν καλὸν κ. Σωτ. Σχοινῶν καὶ εὐχόμεθα αἱ τίμαι αὐταὶ φωναὶ τῶν ἐκλεκτῶν περιοδικῶν «Τρεῖς Ἱεράρχαι» καὶ «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» νὰ ἀκουσθῶσιν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον, εἰς βαθὺ γῆρας, ὁ πολυσέβαστος καὶ ἐκλεκτός Ἱερεὺς τοῦ Ἀγῶνος μας Νικόλαος Καμπανόπουλος.

Ὁ ἐκλεκτὸν ὑπῆρξεν εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγνοὺς καὶ ἰδεολόγους ἀγωνιστάς, τῶν πατρῶων παραδόσεων χρηματίας ἐπὶ πενήκονταετίαν ὅλην λειτουργὸς τοῦ Κυρίου καὶ οὐδόλως κλίνας γόνυ εἰς τὴν καινοτομήσαν Ἐκκλησίαν. Αἰωνία σου ἡ μνήμη πάτερ Νικόλαε.

Εἰς Κάρυστον Εὐβοίας ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ὁ ἀγωνιστὴς ἀδελφὸς Ξενοφῶν Μῶρος. Καθ' ὅλον τὸν βίον τοῦ ὁ ἐκλεκτὸν ὑπῆρξεν ἀγνὸς χριστιανός, σθεναρὸς ἀγωνιστὴς καὶ ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου.

Εἰς Χαρβάτι Ἀττικῆς ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ὁ ἐκλεκτός οἰκογενειάρχης Κων/νος Παπαδήμας. Ἡ ἐφημερίς μας εὐχεται εἰς τὸν ἐκλιπόντα ἀνάπαυσιν ψυχῆς εἰς δὲ τὰ τέκνα του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Πρωτοσυγγέλου Γ.Ο.Χ.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρωτοσύγγελος Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς κ. Πέτρος Ἀστυφίδης κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι παρομένην του, μετέβη καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Χίον, λειτουργήσας εἰς διάφορα μέρη καὶ συστήσας εἰς τοὺς ἀδελφούς ὑπακοὴν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις τόσον ἐπιτυχῶς διεξάγει τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα.

Η

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀναγγέλλει εὐχαρίστως ὅτι ἐκδίδει

ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

(εἰς πρώτην ἐκδοσιν)

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Κων/πόλεως
Μαχητῆς Ὁρθοδοξίας (1580—1601)

Προεισπράτονται συνδρομαὶ

Ἄς μὴ χάσῃ κανεὶς τὴν εὐκαιρίαν

Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου: Κάνιγγος 32

Ἀ θ ῆ ν α ι